

S Z E M L E

Marsall László

A NYÁRI HOTEL „MITTEL-EURÓPA”

Idült üdülők, heveny házások,
„fehértörpék” meg sárló csillagok,
hotelpincérek, lopott mosolyok,
öreg kín-rímek, ti-tá jambusok,
túrékenység meg cinkos tünemény,
váltott vendégség rutinos remény,
kérész-időig kicsi nyereség.
Parki rózsáknak színe vagy szaga,
mosódó szírom, tíz dioptria,
porzók és bibék, Erosz hézaga,
Platon barlangja, ágyban aurea.
Ott: aranyeső, elfödött idő,
itt: szekrény-ágyiruha fűthető.
Ott: űs-Idea fel- meg eltűnő,
itt: vigyorog a takarítónő.
Az ebédlői asztal rendezett,
idült üdülő mind alanyeset,
többes házások virág-ékezet,
ez: emlékezet, amaz: képzelet.
De Diké ellenőre visszajár,
méreteket hág az aszaltszilva-nyár,
Európa iránt húz a jaguár,
dagad a Nap, termikus bomba gyár
Túrhetetlen ég, gőgös tünemény,
sajgó vendégek, oda a remény,
nagy a veszteség, zéró nyereség.

Idült üdülők, heveny házasok,
„fehértörpék”, folyékony csillagok,
durranó pincér, repesz-mosolyok,
se kín-rímek, se ti-tá jambusok.

Irodalmi Szemle, 2003/5.

MARSALL LÁSZLÓ (1933, SZEGED) JÓZSEF ATTILA- ÉS KOSSUTH-DÍJAS LÍRIKUS